

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ปล่อยสัตว์

ก่อนจ้งหัน

อาหารดูให้ทั่วถึงนะ ธรรมต้องทั่วถึง ถ้ากิเลสนี้กวาดเข้ามา ๆ แต่ตัวเองที่อื่น
แห้งผาก นี่คือกิเลส เรื่องธรรมกระจายทั่วหมด ดูซิต่างกันไหมธรรมกับกิเลสนะ ถ้า
กิเลสแล้วกวาดเข้ามา ๆ หาดัว ๆ นั้นแหละ ได้เท่าไรไม่พอคือกิเลส กวาดเข้ามาหาดัว
เผาตัวก็ยังไม่พอนะ ถ้าเป็นธรรมกระจายออกหมดทั่วถึงกันหมด นี่เรียกว่าธรรม เอาไป
เทียบซิ กิเลสกับธรรมต่างกันอย่างไร เพราะฉะนั้นจึงได้เป็นคู่แข่งต้านทานกันตลอดมา
ถ้าไม่มีธรรมต้านทานนี้หมดตัวละสัตว์โลก ไม่มีความหมายเลยนะ

นั่นละดูซิดูไ้กับคน อย่างนั้นละไ้วัด ไ้วัดไ้พระ เย็นไปหมดกระทั่งไ้ ระวัง
นะไ้มันจะขึ้นเหยียบบนหัวคนนะ มันไม่ได้กลัวสักนิดละกับคน แทรกเข้าไปในคน มัน
เคยกินกับคน เออ กระแตตัวนั้นเอาไ้ยังไ้ละ แล้วเจ้าของไปไหน กระแตที่เอามา
ปล่อยควรที่จะเอากลับบ้านคืนเสีย เราจำชื่อไม่ได้ ใคร ๆ อะอะเออะอะไรมาปล่อยใน
วัด ๆ โดยไม่ปรึกษาหารือกับเจ้าของถิ่นนี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง เอามาโยนตูม ๆ อย่างนี้
มันเกินไป หยาบนะ ต้องมาปรึกษาหารือกับเจ้าของถิ่น เช่น วัดนี้ก็มิ้เจ้าของ เอามาโยน
ตูม ๆ สุ่มสี่สุ่มห้า นี่เป็นนิสัยรุ่มร่ามใช้ไม่ได้ ไม่ใช่นิสัยของมนุษย์ที่มีความเกรงอกเกรง
ใจ เห็นใจท่านใจเรามาเทียบเคียงกัน แล้วปรึกษาหารือกัน นั่นถูกต้อง คือเรื่องของ
ธรรม

เรื่องของกิเลสแล้วมูทะลุ ๆ เลย ให้ได้อย่างใจตัวเอง อำนาจตัวเองแล้วพอ นี้
คือเรื่องของกิเลส ทำลายโลกได้โดยไม่ต้องสงสัย อยู่ที่ไหนกิเลสประเภทเหล่านี้จะ
ทำลายตลอด ในหมู่ในพวกกว้างแคบ กิเลสตัวเห็นแก่ตัว ตัวมูทะลุ ตัวถืออำนาจทำ
ไม่มีเหตุผล นี่ตัวทำลาย มันทำลายโลกเรื่อยมา ๆ ตลอด นี่คือกิเลสให้รู้เสีย ถ้าธรรม
แล้วตรงกันข้าม พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างให้รอบคอบขอบเขต ดูใจเขาดูใจเรา แม้แต่สัตว์
เขาก็มีใจ มนุษย์ไม่มีใจได้หรือ ต้องดูหัวใจกันซิจะทำอะไร สุ่มสี่สุ่มห้า ไม่ถูกต้องกับ
ภูมิของมนุษย์เราซึ่งเป็นภูมิที่ฉลาดกว่าสัตว์นะ ให้พร

หลังจ้งหัน

ของที่เราจะเอาไปแจกที่บ้านข้าวสารวันนี้ทั้งเด็กเล็ก เด็กโตและเด็กติดเชื้อ รวม
แล้วตั้ง ๒๕๒ คน นี่ยอดของวันที่ ๑๔ ที่เราเอาไปนี้ เราเอาไปทั้งหมดเลย ไม่พอก้ให้
เขาแยก คือจำนวนของคนนี้มากกว่าของที่เราจะไปแจก วันนี้ให้เอาไปทั้งหมด ถูงเท่า
รวม ๑๑๓ คู่ ผ้าห่มรวม ๑๕๐ ผืน นี่ให้เอาไปเลย ให้เขาแจกไปเลยเพราะของนี้ไม่ครบ

อันนี้คนตั้ง ๒๕๒ คน ให้พากันจัดนะ ตอนนีพอดีกับหน้าหนาว แล้วเด็กอย่างนั้นจำเป็นมาก ให้จัดเสียนะ พอพูดแล้วลืมเลย เรายังไม่เหมือนใครนะ พอพูดแล้วหายเสีย ๆ เพราะฉะนั้นพอระลึกได้ถึงรีบพูดเสีย ฉะนั้นวันนี้ก็รีบพูด ไม่งั้นหายเลย เดียวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว มันผ่าน ๆ เลย ความจำจะไม่เอาไหนแล้วแหละ ความจำมันลอะเทอะไปแล้ว

พวกนี้พวกจำเป็นพวกเด็ก เด็กนี้จำเป็นมาก เด็กที่อยู่กับพ่อกับแม่โดยเฉพาะกับเด็กที่มีผู้ปกครองอย่างหนึ่งนี้ต่างกัน เพราะดูแลไม่ทั่วถึง ผู้ปกครองเด็กจำนวนมากกับผู้ปกครองเด็กในบ้านต่างกัน ผู้ปกครองเด็กในบ้านนั้นวงแคบกว่ากัน ทุกสิ่งทุกอย่างดีไปกว่ากัน อันนี้มันสาธารณะอย่างว่า สาธารณะในวงนั้น ไหนเจ้าของผ้าห่มอยู่ไหน (อยู่โน่นครับ) เอ้อ ผ้าห่มวันนี้จะเอาไปแจกทานให้เห็นต่อหน้าต่อตานะ ออกจากนี้จะเอาไปแจกทานสถานสงเคราะห์เด็ก จำนวนตั้ง ๒๕๒ คนนะ ถุงเท้าก็จะเอาไปพร้อมเลยวันนี้ เท่านี้ละ ขอขอบคุณะ

แล้วนี่อะไรมาyingอีกนี่ (ผ้าป่าครับหลวงตา) ผ้าป่ามาจากไหน (มาจากน้ำพองครับ) ดีแล้ว เอละ หลวงตาครับแล้วเอาออกไปเลย มาจากน้ำพอง น้ำขี้มีหรือเปล่านั้นไปบอกน้ำขี้ด้วยสิ มีแต่น้ำพองใช้ไม่ได้นะ ไปบอกพวกน้ำขี้อยู่แถวนั้น ถ้าไม่ให้แล้วไล่ลงคลองให้หมด คลองขี้มันแหละ ไป

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ทองคำได้ ๑ กิโล ๓ บาท ๓๙ สตางค์ นับว่าดีมาก ถ้าลงกิโลขึ้นไปเรียกว่ามากในวันหนึ่ง ๆ วันไหนเราก็ค่อยเก็บไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ มีพักเครื่อง ติดเครื่อง เร่งเครื่อง แล้วดอลลาร์ได้ ๓ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดเป็นจำนวน ๒,๒๖๕ กิโลครึ่ง ขาดเท่าไรขาด เอมาก็แล้วกัน ขี้เกียจอ่าน เราอยากเอาตั้งแต่มันได้มา ๆ ขาดเท่านี้เท่านี้ขี้เกียจอ่าน เอละพอ ให้ได้ ๔,๐๐๐ กิโล เป็นพื้นฐาน ขาดสตางค์หนึ่งไม่ได้นะ

เวลานี้หลวงตาออกสนามแล้ว สนาม ๔,๐๐๐ กิโลนี้เด็ดขาด คอขาด-ขาดไปเลย ถ้าลงได้ออกสนามแล้วไม่มีอะไรเสียหาย ต้องคำสัตย์คำจริงที่จะเอาเท่านี้ ให้ได้ อย่างนั้น ไม่อย่างนั้นไม่ได้นะเมืองไทยเรา อ่อนแอทำอะไรไม่ได้ ถึงคราวเด็ดต้องเด็ด คราวอ่อนก็อ่อน คราวเด็ดต้องเด็ด ต้องมีขี้ขี้ อันนี้เราจะเร่งใส่อย่างน้อย ๔,๐๐๐ กิโล อันนี้เป็นพื้นฐานก้าวเหยียบก้าวแรกเลย จากนั้นก็สูงขึ้นไป ๔,๐๐๐ กิโลนี้เป็นบันไดขั้นแรกของเรา จากนั้นก็ก้าวขึ้นไปเรื่อยจนถึงบ้านถึงเรือนเรา เรือนเราก็เรือนคลังหลวงนะซี จะว่าไง ค่อยเก็บเล็กผสมน้อยไปอย่างนี้ละ เก็บไปเรื่อย ๆ

พวกเด็กดีจะได้ผ้าห่ม ผ้าห่มนี้เป็นขนาดไหนไม่รู้นะเราก็ไม่ได้ดู ขนาดกว้างแคบขนาดไหน เออ พอดี ก็โตพอสมควร เอละ ๆ ไม่ต้องเปิด ยกอันนี้ไปเลย เพราะ

เด็กมีจำนวนมากกว่าผ้าห่มนี้อยู่แล้ว ยกไปเลยมอบเลย พอตีวาสนาเด็กมี ได้มาพอดี เราคิดอยู่แล้วในเรื่องเหล่านี้ะที่จะสงเคราะห์ พอได้มาก็แยก ๆ แยกทันที ทางโน้น ทางนี้ ๆ นี่ก็แยกแจกไปหลายชุดแล้วนะ หลายครั้งแล้ว พอได้มาบิบบี้สิ่งทันที แยกนั้น แยกนี้ไปเรื่อย ๆ พอตีเมื่อเช้านี้ได้ทราบ จะแยกเดี๋ยวนี้เลยไม่ให้ออ ให้พอดีกับหน้าหนาว

กระแตตัวนั้นเป็นยังไง หายเงียบไม่ได้ยื่นข่าว (เอาไว้ในกรง) คงอยู่ในกรงมั้ง ปล่อยออกไปพวกสัตว์ต่าง ๆ มีอยู่เยอะ พวกกระรอก กระแต บางทีทำอันตรายมันได้ เลยต้องรอ เราไม่อยากเป็นกังวล ใครควรจะปรึกษาหารือก่อนที่จะมาปล่อยนะ ครั้นเอามาแล้วก็เป็นการ สัตว์ประเภทต่าง ๆ ก็เขียนประกาศไว้แล้วที่หน้าประตูวัด ควรจะอ่าน แล้วเขียนเพื่ออ่านเพื่อพิจารณา และเพื่อปฏิบัติตามนั้น ก็ควรจะพิจารณาและปฏิบัติตามนั้น

กระแตอะไร ๆ นี้ค่อยเริ่มมี แต่สำคัญที่แมว โส้ ลำบากมากนะ เป็นภาระแก่พระมากทีเดียว เพราะความสงสารสัตว์ ถ้าแมวตัวไหนมาก็เรียกว่าได้เพชรฆาตมาแล้ว สัตว์ในวัดนี้ โอ้ย หมดเลยนะ เฉพาะพวกกระจ๊อน กระแต พวกหนูเหล่านี้ แต่ไถ่นั้นเราคิดว่าเขาจะไม่ค่อยทำ เพราะแมวเหล่านี้มาจากในบ้านทั้งนั้น ในบ้านเขามันยั่วเย้าไปด้วยไก่ด้วยอะไร เขาอยู่ด้วยกันแล้วเขาไม่ค่อยเป็นภัยต่อกัน แต่ถ้าเป็นพวกหนู พวกกระจ๊อน กระแตนี่ไม่ได้นะ จะกินอิมขนาดไหนก็ตาม เขาไม่ได้สนใจความอิมและความหิว พอมองเห็นนี้จะถือว่าเป็นได้การ อาหารว่างเราเกิดแล้ว คือนิสัยของมัน พอเจอบีบจะเอาเลยกัดเลย ไม่ได้สนใจว่าอิมไม่อิม แล้วสัตว์ในวัดนี้ตายเพราะแมวมีมากนะ

แล้วแมวที่เอาไปปล่อยตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาจนกระทั่งปานนี้ มันร่วมร้อยแล้วนะ เพราะปล่อยเรื่อยเอาไปเรื่อย ทีนี้เวลาพวกแมวมาวัดที่ไร่นี้พระยุงจะตายละ ก็จากเราสั่งเสียนั่นเอง สั่งเสียเพราะความเมตตาสัตว์ ถ้าแมวมาก็เป็นอันตรายของสัตว์ในวัดนี้ ซึ่งเขาเคยได้รับความร่มเย็น มาแล้วว้างั้นเลย เราต้องได้จับ พอจับแล้วก็ไปปล่อย ผากก็ ผากพวกลูกศิษย์ลูกหาญาติโยมแหละ ใครมาจากจังหวัดไหน ๆ ก็ใส่กระสอบไปเลย บางทีก็ใส่กรง แต่ว่ากรงมันลำบาก กระสอบไปที่ไหนปล่อยไปเลย กรงนี้ทำยาก ไม่ค่อยให้แหละ ใช้ใส่กระสอบไป ใครอยู่จังหวัดไหนไปเขาก็ไปปล่อยจังหวัดนั้น ๆ เรื่อยไปอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

คือแมวจะไปจับเลยที่เดียวไม่ได้ ต้องดักมันละซี เราสั่งให้พระดัก มีตาข่ายมีอะไรดัก ทีนี้พระก็เลยเป็นกังวลกันทั้งวัดละซีจะว่าไง ถ้าจับมันไม่ได้ พอกลางคืนมันเที่ยว มันเที่ยวไปหมดทั่ววัด พระจึงต้องทำตาข่ายบ้างอะไรบ้างดักไว้ในที่ต่าง ๆ พอถูกแล้วก็เอาไปปล่อย ๆ แล้วมาอีก ๆ มันมาจากในบ้าน ไม่ใช่แมวป่านะ แมวมาจากใน

บ้าน เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยเป็นอันตรายกับพวกไก่พวกอะไร เพราะเขาเคยอยู่ด้วยกันในบ้านแล้ว ส่วนหนู พวกกระจอน กระแตนี่ โอ้ย ไม่ได้ กัดทันที ๆ นี่กระแตค่อนข้างอกเงยขึ้นบ้างเวลานี้ เราไปที่นั่นที่นี้มองเห็นกระแตบ้าง นี่เรียกว่าแมวไม่ค่อยมี กระแตก็ค่อยหนาขึ้น

มันเป็นกังวลนะ พระก็มีความเมตตาานี้ เอาอะไรมาปล่อยก็ต้องรับผิดชอบอยู่ โดยสัญชาตญาณที่เป็นไปด้วยความเมตตานั่นแหละ จึงต้องได้รักษามัน อย่างกระแตตัวนี้ก็เหมือนกัน เอามาปล่อยทิ้งแล้ว เขาก็คิดว่าเขาปล่อยทิ้งแล้วสบาย เขาไม่ได้คิดกว้างขวางยิ่งกว่านั้นซี มันไม่สบายซี ปล่อยมาเพื่อตายก็ได้ อยู่กับบ้านเขาก็รักเขาก็ไม่ตาย มาปล่อยทิ้งไว้มันเป็นอย่างนี้ ๆ นั่นละตายง่ายนะ เราจึงต้องได้เข้มงวดกวดขัน แมวนี่ โอ้ย มาก เอาไปปล่อย

พอพูดถึงเรื่องนี้แล้วก็ระลึกถึงท่านสิงห์ทอง เพราะท่านสิงห์ทองเป็นบ้าเล่นบ้าหยอกบ้าตลก นี่นิสัยเป็นมาอย่างนั้นนะ หากมีนั้นแหละ นิสัยยังงี้ ๆ มันหากมีของมันเอง วิชาอันนี้มันเกิดมาจากนิสัย ไม่ต้องไปหาศึกษาที่ไหนแหละ ยิ่งไปได้สิ่งเพิ่มเติมมาจากนอกก็ยิ่งเพิ่มได้เร็ว นิสัยชอบอย่างนั้น พอไปเจอนั้นบีบจับได้เร็วเลย นี่ท่านสิงห์ทอง วันนั้นเราก็ไปด้วย ไปงานท่านอาจารย์อ่อน หนองบัวบานนี้ ท่านสิงห์ทองมานี้ก็ไปด้วยกัน เขาใส่รัง รังนั้นเรียกว่ารังจะทิ้งแล้วแหละ เพราะฉะนั้นจึงเอาใส่รังไป แมวใหญ่ตัวหนึ่งได้ที่นี้ พอดักได้แล้วก็ใส่รังไป พอไปถึง คือเราบอกไว้ที่ว่าง ๆ ที่ปลอดภัยสัตว์เหล่านี้ ให้มันอยู่ใกล้บ้านคน ถึงมันออกจากบ้านมาแล้วมันก็เข้าบ้านได้ เพราะแมวเหล่านี้เป็นแมวบ้าน เราก็ใส่รถไปด้วยกัน

ที่นี้พอไปจวนจะถึงบ้านหนองบัวบาน มันก็เป็นช่องว่างอันหนึ่งพอดี ก็เลยจอดรถที่นั่น พวกนั้นเขาชุดไรชุดสวนอยู่สองฟากทาง เขาเห็นเขาก็รู้มา พอรู้มาท่านสิงห์ทองก็ขึ้นก่อนละ ให้ระวังนะ นั่นละบ้าตัวนี้ ระวังนะ อันตรายนะ อันตรายอะไร เอาผู้ต้องหามาปล่อยวันนี้ หนูนะขึ้นแล้วนะ บอกให้ระวังนะอันตรายมาแล้ว ตาเขาก็จ้องอันตรายอะไรก็ไม่รู้ เขาก็รู้มาละที่นี้ แทนที่เขาจะหนีเขาไม่หนีนะ เขารู้มาทางโน้นทางนี้ อันตรายอะไร จะเอาผู้ต้องหามาปล่อย ที่นี้พอไปดูเป็นแมว โอ้โฮย ผู้ต้องหา พอปล่อยก็วิ่งเข้าป่าเลย อย่างนั้นละท่านสิงห์ทองเป็นนิสัยชอบพูดเล่น ดื้อ ตั้งแต่เป็นเด็กก็ดื้อ เป็นนิสัยดื้อมาตั้งแต่เป็นเด็ก ที่นี้มาบวชแล้วก็ดื้อ

เวลาไปหาปลา ท่านเล่าให้ฟัง เวลาไปหาปลา ก็พวกบ้านเดียวกันไปลงปลาในหนองอะไรมารวมกัน ได้ปลามาแล้ว ที่นี้ท่านสิงห์ทองไม่กลัวงูละซี ถ้าเป็นงูพิษท่านก็ไม่ทำ แต่ไม่ใช่งูพิษ งูสิง ท่านไปเห็นงูสิงท่านก็จับปั๊บเลย ได้งูสิงมาแล้วพอลกลับไปบ้านแล้วก็ไปยื่นดักข้างหน้า เป็นยังงี้ละหมาบบ่ เพิ่นว่าดี หมาบบ่ คือรายไหม เอ๊ย บ่ได้

ลองเบิ่งเบิ่งช่องนะ เพิ่นว่าดี มันจับงูไปแล้วไปเปิด ช่องอยู่ข้างหลังเขาแม่นบ่ละ ผู้หญิง บ้านอยู่ใกล้กันด้วย ไปเจอคนอย่างนี้ด้วย เบิ่ง..เบิ่งช่องนะ พอเบิ่งช่องมันเอางูใส่แล้ว

ที่นี้ไปบ้านเขาก็อยู่ทางนั้น บ้านนี้ก็อยู่ทางนี้ พอเขาขึ้นไปถึงบนบ้านเด็กก็รุมมา พอเปิดช่อง งูโด้ดออกมา ฟังเสียงว้ายทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ เสียงเด็กร้องห่มร้องไห้ บักทำกินหัวมิ่ง ๆ บ่มีหยัง ไม่ได้เรื่องได้ราว มันหยัง ๆ บักทำกินหัวมิ่ง ๆ ท่านสิงห์ทอง ปล่อยงู เด็กเขาแตกฮือ ๆ อย่างนั้นละนิสัยมันดี้อ ครั้นไปหาโยมแม่ก็เอาอีกนะ เราไปด้วยกันเวลาเข้าไปหาโยมแม่ พอเข้าไปแล้ว ทางนี้ไม่กลัวงู ทางนั้นก็กลัวแคงคก (คางคก) แคงคกอยู่จับบ่แคงคกนะ ทางนี้เข้าไปแล้วก็ไปยืนใกล้ ๆ นะท่าท่า เอางูไปด้วยนะนั้น จับงูเขียวไปด้วยแต่ไม่ปล่อยละ เอาไปวาง ฟังเสียงโยมแม่ร้องแจ๊ก ๆ จับคอไว้แล้วสอดตัวมันไป ว้าย โยมแม่ร้อง

ที่นี้ทางนั้นก็คิดตัดกันละซี เพราะทราบของท่านสิงห์ทองกลัวแคงคก แก้กันตกนะ ละ เราไม่เข้าไปละ พอท่านสิงห์ทองไปจะเดินไปหาโยมแม่เลย เราไปแล้วก็ไปคริวไปที่ไหนไปตามเรื่องของเรา เราคอยแต่ฟังเสียง เพราะท่านสิงห์ทองกับโยมแม่นี้ถูกกันมากนะ ไปนี้โยมแม่ได้หัว(หัวเราะ) แก้กทุกที หากมีวิชาอันหนึ่งนั้นแหละไปปราบกันนะ วันนั้นโยมแม่พอเห็นท่านสิงห์ทองตัดแล้ว โยมแม่ก็ไปเอาแคงคกมาไว้ได้ถุ่น ทำหลุมให้มันดี ๆ โยมแม่ไปจับแคงคกมา ไม่ได้กลัวแคงคกเหมือนท่านสิงห์ทองจับงูนั้นแหละ มากก็จับแคงคกมาไว้นี้ ทำหลุมไว้เล็ก ๆ ให้มันอยู่ในหลุมแล้วเอาฝาปิดไว้ พอได้ยินท่านสิงห์ทองเข้ามา ปูบปูบลงไปในหลุมไปคว่าเอาแคงคกละมาจับไว้ พอท่านสิงห์ทองไป เออะอะท่านนั้นท่านนี้ พอปล่อย ทางนั้นฟังเสียงร้องก้าก โห แก้กันดินะ ฟังเสียงท่านสิงห์ทองร้องก้ากเลย เพราะท่านสิงห์ทองกลัวจริง ๆ แคงคก..กลัวมาก เหมือนโยมแม่กลัวงูนั้นแหละ ฟังเสียงร้องก้าก โหหย แก้กันได้

โยมแม่ก็พูดเก่งเหมือนกันนะ หลานกับแม่ ก็รุ่นแม่แหละ คือแม่ของเราแก่กว่าแม่ท่านสิงห์ทองบ้าง ฟังเสียงแม่กับหลานหยอกกันน่าฟังอยู่นะ ท่านสิงห์ทองไปที่ไรเป็นได้เรื่องแหละ ทุกทีละเสียงโยมแม่ร้องแก๊ก มันหากมีขบขันอยู่นั้นละ นี่วิชานิสัยเป็นเอง

นี่พูดถึงเรื่องของท่านสิงห์ทองเป็นนิสัยขี้ดี้อ ดีแต่ความเพียรเก่งนะ นิสัยขี้ดี้อ พูดอย่างตรงไปตรงมาเลย พูดถึงเรื่องนิสัย มันไม่ต้องเรียน มันขึ้นกับนิสัยเอง มันเป็นอย่างนั้น อย่างท่านสิงห์ทองมีนิสัยตลกจนได้แหละ หากแยบออกมาจนได้นะ เราไม่เคยคิดนะออกมาแล้วถึงรู้ อ้อ นิสัยเป็นอย่างนี้

นี่พูดถึงเรื่องเอาสัตว์มาปล่อย แมวนี่จะร่วมร้อยละมั้ง เพราะหลายปีตั้งแต่สร้างวัดนี้ เอาไปปล่อยเรื่อย บางที่ได้ทีละสองตัวสามตัวก็มี บางที่ถึงห้าตัว ทำไม่ถึงห้าตัว ก็

แม่ตัวเดียวลูกตั้งสี่ตัวห้าตัว มาปล่อยไว้ ทีนี้มันก็เลยออกลูกทีนี้ มันมีลูกอยู่นี้ก็ต้องเลี้ยงทั้งลูกมัน โตแล้วถึงเอาไป ไปก็ไปหาปล่อยที่เหมาะสมเพื่อจะให้มันปลอดภัย ไปปล่อยที่ใกล้บ้านเขา ไล่ออกทั้งแม่ทั้งลูกแตกฮือเลย เพราะลูกมันก็โตแล้ว แต่มันก็ไปกับแม่มันแหละ ไล่ออกจากถูงออกไปเลย เป็นอย่างนั้นละ ตัวใหญ่ ๆ ไปปล่อย โถ บางตัวนุ่น บุรีรัมย์ก็มี สกลนครก็มี เขามาจากไหนฝากเขาไป เขาก็เอาไปปล่อย ศรีสะเกษก็มี ทางจังหวัดเลยทางอะไรอย่างนี้ไปหมด ปล่อยเรื่อย ค่อยเบาบางระยะนี้

ได้ระวัง แมวนี่เป็นภัยต่อสัตว์ เราระวังมากนะ ถ้าแมวเข้าวัดที่ไรพระต้องลำบาก เพราะฉะนั้นใครให้ระมัดระวัง มันเข้าได้ เราเห็นชัด ๆ นะ พอตีตอกลางคืนเราไปธุระอะไรมา มาจอดรถหน้าวัด มันกำลังปิ่นขึ้นต้นเสากำแพง มันไม่ได้ปิ่นกำแพงนะ มันปิ่นต้นเสาขึ้น ขึ้นได้เลย ปูบ ๆ ปูบขึ้นเลย ครั้นเวลาเข้าแล้วไม่ยอมออก นี่สำคัญ ถ้าลงได้เข้าวัดแล้วไม่ยอมออก สำคัญตรงนี้ละ ถ้าหากว่ามันไม่ไหวจริง ๆ ต่อไปจะต้องได้เอาสังกะสีมาตีรอบ ๆ เสาที่มันจะขึ้น กำลังพิจารณาอยู่ ถ้ามันหนาแน่นขึ้นมากก็ต้องทำอย่างนั้น โห มันเข้ามาเป็นภัยนะ..แมว

เมื่อวานนี้ก็ไปโรงพยาบาลนางยูง ไปวัดน้ำโสม วัดนาคำน้อยเมื่อวาน เอาอาหารพวกอะไร ๆ ไปส่งให้โรงพยาบาลเขา อันนี้ได้ให้ประจำนะ โรงพยาบาลนี้ให้เดือนละสองหมื่น เป็นอาหารครัวคนไข้ คือแล้วแต่โรงไหนที่จำเป็นซึ่งควรจะให้เป็นประจำเราก็ให้ ที่ไหนที่ควรผ่านไป ถูไถกันผ่านไปเราก็ผ่าน ไม่ให้ เพราะมากต่อมากโรงพยาบาลไปเราจะต้องได้ถามถึงเรื่องคนไข้ก่อน มาเกี่ยวข้องกันเท่าไร ในครัวคนไข้มีคนไข้มากน้อยเพียงไร พักเป็นประจำมีจำนวนเท่าไร แล้วการจับจ่ายใช้สอยเพื่ออาหารครัวยี่เป็นยังไง ๆ ถามเรียบร้อยแล้ว ควรจะสงเคราะห์เราจะให้ ให้เป็นประจำเราก็ให้ เช่น เดือนละหมื่นบ้าง สองหมื่นบ้าง

มีหลายแห่งนะให้เป็นประจำตลอดมาไม่ทราบว่่ากี่ปีมาแล้ว เราให้อย่างนี้ อย่างหนองหานนี้ก็สองหมื่นกว่า นางยูงก็สองหมื่น ที่ไหนบ้างมันหลายแห่งนะ อย่างน้อยไม่ต่ำกว่าหมื่นแหละ ให้ไปทุกแห่ง ให้ไปหมดแหละ ในโกดังนี้ก็ไม่ให้เบาบางนะ ของเต็มเอี้ยด ๆ ตลอดเวลา โรงพยาบาลไหนมาเราอยู่ที่ตามไม่อยู่ที่ตาม จะให้เสมอกันหมด เราสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ทุกโรง ส่วนมากก็มาวันละสองโรง หรือสามโรง นี่เป็นส่วนมาก วันละโรงมีน้อย วันละสองสามโรงมีมากอยู่ ให้เป็นประจำทั่วไปหมดเลย

เรียกว่าโรงทานก็ไม่ผิด อาหารประเภทนั้นเราก็สั่งขาดตัวไว้เลย ว่าไม่ให้ใครไปแตะต้อง อาหารเพื่อโรงพยาบาลโดยเฉพาะนี้ไม่ให้ใครยุ่ง จะให้ทางไหนไปก็ให้เอาทางอื่น เพราะของมันยังมีแยกมีแยะกันไป ถ้าให้ทางอื่นเราก็ให้ทางโน้น ส่วนโรงพยาบาลนี้จำเพาะในนี้ไม่ให้มาแตะ เราจำกัดไว้หมด สั่งไว้เรียบร้อย พระจะปฏิบัติตามนั้นเลย

นี่ละช่วยโลกพี่น้องทั้งหลายดูเอา หลวงตาช่วยโลกไม่ได้ช่วยธรรมดานะ ช่วยจน..เรียกว่าหมดเนื้อหมดตัวตลอด ไม่มีอะไรติดค้างในหัวใจว่าจะสงวนอะไรไว้เลย มีแต่เพื่อโลกเพื่อสงสารทั้งนั้น ได้มามากน้อยก็ท่วมเลย ๆ อย่างที่เห็นนี้แหละ ไม่มีอะไรเหลือ เพราะฉะนั้นผิดตรงไหนถูกตรงไหน เราถึงว่าได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยตามอรรถตามธรรม เราไม่เคยคิดว่าเราพูดนั้นได้ผิดไปหรือหนักไปเบาไป เราไม่เคย เพราะเรื่องของความพอดีออกไปแล้วกับความหนักความเบาแห่งธรรมที่แสดงออกไป เราจึงไม่ได้มีสงสัย จะดูจะต่ำจะเตี้ยจะขาดขนาดไหนเป็นเรื่องของธรรมล้วน ๆ ไม่กิเลสเข้าไปแฝงเลย เพราะฉะนั้นการแสดงของเรา ๆ จึงไม่เคยคิดถึงเรื่องอะไรใครจะมาว่าอะไรต่อเรา เราไม่เคยสนใจ ความถูกต้องของธรรมนี้เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เรานำอันนี้ออกใช้ตลอดไปเลย เราจึงใช้มาตลอดอย่างนี้

เราช่วยจริง ๆ ช่วยโลก จนไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัวเลย นี้ก็จะพยายามเอาทองคำ ดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวงของเรา เพื่อทรงตัวของชาติไทยเราไว้ไม่ให้เอนเอียงและล้มเหลวไปอย่างง่ายดาย ทั้ง ๆ ที่คนไทยทั้งชาติควรที่จะทะนุบำรุงรักษา ให้มีความแน่นหนามั่นคงพออุโถพอเป็นไปได้อย่างนั้นเถอะ เราจึงได้พยายาม ได้เท่าไร ๆ เราก็รวบรวม ๆ หมดเลยแหละ แล้วไหลเข้าไปเรื่อย ๆ เมื่อทองคำมีมากความอบอุ่นของชาติไทยเราก็มีขึ้นพร้อม ๆ กัน ทองคำและดอลลาร์มันก็หนุนเงินสดเงินบาทไปอีก เราจะมีพิมพ์จำนวนธนบัตรเพิ่มเติมขึ้นก็ได้ ๆ จากเงินคงคลัง สมบัติคงคลังคือทองคำและดอลลาร์นี่สำคัญมาก

อันนี้ไม่จ่ายก็ตามแต่เป็นเครื่องหนุนให้พิมพ์ธนบัตรเพิ่มเข้าได้ เงินเราก็เดินสะพัดได้สบาย ๆ ถ้าอันนี้บกพร่องเงินขาดตลาด นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ทุกวันนี้มันอดไม่ได้ ไปที่ไหน เดินไปตามถนนหนทาง ผ่านไปที่ไหนมองดู ๆ มองที่ไหนจิตมันวิ่งของมันพับ ๆ พูดให้ตรงศัพท์ตรงแสงเราไม่ได้ดูแบบเชื่อ ๆ นะ ดูอะไรไม่ได้แบบเชื่อ หัวใจมันหมุนของมันเอง เป็นหลักธรรมชาติ ไป..ดูตรงไหน ๆ บกพร่องตรงไหน สมบูรณ์ตรงไหน มันจะพิจารณาของมัน บวกลบคูณหารไปพร้อม ๆ เลย เพราะฉะนั้นเวลามาพูดจึงไม่สงสัยในการพูดว่าจะผิดไป

เวลานี้เงินบาทของเราเงินไทยของเรา รู้สึกว่าร่อยหรอมากนะ ตามท้องตลาดนี้ ร่อยหรอมาก มันก็มาขึ้นอยู่กับพวกเหล่านี้เอง พวกทองคำพวกดอลลาร์เหล่านี้ ทางนี้เบาทางโน้นก็เบา ถ้าทางนี้หนาแน่นขึ้น เงินของเราที่จะพิมพ์ออกธนบัตรนั้นก็ใช้ทั่วไป เวลานี้บกบางมาก ไปที่ไหนมองเห็นตั้งแต่สินค้าเต็มร้านตลาดตลาดเล ถนนหนทางมีแต่คนที่จะซื้อ มีน้อยมาก แล้วโรงงานต่าง ๆ ผลิตออกมาวันหนึ่ง ๆ ประมาณเท่าไร ๆ ผลิตออกมาเพื่อขาย ๆ เมื่อผลิตออกมามากต่อมาก เงินก็ไม่มีจะซื้อกัน มันก็สะท้อน

เข้าไปหาโรงงานละชิ โรงงานก็มีปากมีท้อง คนในโรงงานเขาก็ต้องอยู่ต้องกิน เงินเดือน คนหนึ่ง ๆ เท่าไร ๆ อะไรส่งออกไปขาย ขายไม่ได้ ๆ มันก็ย้อนเข้ามา แล้วก็มาขาดทุน ทางโรงงาน โรงงานก็ล้มได้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

เราคิดไปหมดทุกอย่าง คิดเพื่อชาติบ้านเมือง เพราะฉะนั้นอันใดที่อยู่ในฐานะของคนไทยเราที่ควรจะช่วยกันได้ก็ขออย่าดูดายนะ ให้ดู เราอยู่เต็มสัดเต็มส่วนในชาติไทยของเรา ก็เพราะมีคำว่าชาติไทยเป็นเครื่องปกครองอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจงรักชาติของตนเองด้วยความทะนุถนอม อย่าพากันสُر่ยสُر่ายเกินเนื้อเกินตัวใช้ไม่ได้นะ ต้องมีการประหยัดมัธยัสถ์ เพื่อรักษาสมบัติภายในของเราที่มีอยู่แล้วไม่ให้รั่วแตกซึมออกไปมากเกินไป และเพื่อจะได้ส่วนอื่นเข้ามาเพิ่มเติมอีก ก็มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไป

ถ้าไม่มีเครื่องหนุกันอย่างนี้ไม่ได้นะ เอาแต่นิสัยไปใช้ นิสัยของเราเวลานี้ นิสัยเมืองไทยเราเราพูดได้อย่างชัดเจนเลย เอาธรรมมากางชี มันขัดต่อธรรมยังงี้ มันขัดตลอดเวลาจนจะดูว่าสภาพแห่งชาวพุทธจะไม่ปรากฏในเมืองไทยเราเลย มีแต่สُر่ยสُر่ายแบบถูกลู่ถูกลงตามนิสัยฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อยู่ได้กินได้ด้วยวิธีใด ด้วยวิธีฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมแบบ ลืมเนื้อลืมตัวกันทั้งนั้นแหละ ไม่มีแบบมีฉบับเมืองไทยเรา เมืองอื่นเขามีแบบฉบับนะ บ้านไหนเมืองใดก็ของเขา เขามีแบบมีฉบับมีผู้ปกครอง ผู้ใหญ่เขาก็ปกครองกันเป็นชั้น ๆ ตอน ๆ ลงมา แล้วเมืองไทยเรามันปกครองกันยังงี้ก็ไม่ว่า เราก็ออยากถามเหมือนกัน

แต่เรื่องที่จะกินบ้านกินเมืองให้แหลกให้เหลวนี้ มันมีอยู่ทุกวงการว่าอย่างนี้เลย อันนี้ที่น่าสลดสังเวชมากนะ เพราะฉะนั้นใครจึงอยากสมัคร ๆ สมัครแบบไหนก็ตามถ้าเป็นวงราชการ คือวงกินดับกินปอดประชาชนโดยไม่รู้ตัวนั้นแหละ จนหน้าด้านพวกนี้ เขาให้เงินเดือนไปกินแล้ว กินแล้วไม่รู้ว่าเป็นลูกจ้างของคนทั้งชาติเขาเลี้ยงดูเลย ยังแบ่งตัวว่าเป็นใหญ่เป็นโต อำนาจวาสนาอย่างนั้นอย่างนี้ โนนนะเห็นไหม มันเลี้ยงเปรตเลี้ยงผีไว้ในบ้านในเมือง เพราะฉะนั้นมันจึงกินบ้านกินเมืองให้เดือดร้อนไปทั่วเมืองไทยเราเวลานี้ เพราะวงราชการลืมตัว ใครเข้าไปก็มีแต่จะหวังจะกอบจะโกยเข้าไป หวังที่จะหาเข้าไปเพิ่มเติมไม่ค่อยปรากฏนะ

แล้วกฎระเบียบแบบแผนที่จะใช้ให้เป็นความสงบร่มเย็น และมีขอบมีเขตของเมืองไทยไม่ค่อยจะมีกัน มีแต่ความเลอะเทอะ ๆ เลอะเทอะตั้งแต่ผู้ใหญ่ลงมา แล้วจะไปบังคับผู้น้อยให้ดีได้ยังงี้ ก็ผู้ใหญ่เป็นผู้เลอะเทอะเสียเอง มันก็เลยเลอะเทอะไปตาม ๆ กันละชิ เมืองไทยเราจึงเป็นเมืองเหลวไหลว่างั้นเลย ขนบประเพณีธรรมเนียมอันดีงามไม่ค่อยมี มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อะไรผ่านเข้ามาคว่ำมับ ๆ หิวโหยจะเป็นจะตายด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม หิวโหยมากนะ อันนี้เสียมาก สมบัติเงินทองของชาติ

ไทยเราซึ่งควรจะซื้อขายภายในเมืองไทยเราได้อยู่ ก็ไม่ยอมยินดี ไปหาเอาเมืองนอกมา
 อดกัน ๆ อันนี้ที่เสียมากเมืองไทยเรา

หามาสมบัติอะไร ของเขาเป็นของเขา ลูกเขาเป็นลูกเขา พ่อเขาเป็นพ่อเขา
 สมบัติของเขาเป็นของเขา สมบัติของชาติไทยเราเป็นของชาติไทยเรา ควรที่จะทะนุ
 ถนอมไว้ด้วยดีถึงถูก อันนี้ไปคว่ำตั้งแต่เมืองนอก คว่ำมาอันใดก็เอาฟันเอาไฟมาเผา
 สมบัติของเราไปเรื่อย ๆ แล้วสุดท้ายก็ไม่มีอะไรเหลือติดตัว นี่ละเสียมาก เราถึงได้
 เตือนเสมอ ศาสนานะที่นำมาพูดนี้ เอาศาสนามาพูด ให้มีกฏมีเกณฑ์มีแบบฉบับบ้างคน
 เรา

พระไม่มีแบบฉบับก็ดูไม่ได้นะ เลอะ ๆ เทอะ ๆ พระไม่มีแบบฉบับ พระไม่มี
 ธรรมไม่มีวินัย ไปที่ไหนมีแต่หัวโล้นผ้าเหลือง ไปที่ไหนก็โอ้อ่าฟูฟ่าวาตนเป็นพระเป็น
 เณร เป็นอะไร พระครูเจ้าฟ้าเจ้าคุณขึ้นไปเรื่อย โอ้อ่าเป็นบ้าไปเลยคือพระเรา ทำลาย
 ศาสนาไปในตัวโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว แล้วใครจะมาต่าหนีตีเตียน เขาเห็นเพศว่าเป็นพระเขาก็
 ไม่อยากแตะ ความเกรงอกเกรงใจ ความกลัวบาปกลัวกรรมมี คนดีมีอยู่นะ แต่คนชั่ว
 เลวเท่าไรมันก็ไม่พอใจ มันยังจะเลวกว่านั้นไปอีก มันต่างกันนะ นี่ละศาสนาจม
 เพราะอันนี้แหละ เพราะผู้มารักษาศาสนาเสียเอง ด้วยความประกาศตนอย่างโจ่งแจ้ง
 นั้นแล เป็นผู้ทำลายศาสนาอย่างลึกลับภายในตัว ไม่ต้องเคี้ยวก้อบ ๆ แก้ว ๆ ให้ได้
 เห็น มันกลืนมันกินอยู่ในตัวของมัน ด้วยความเลวทรามแห่งการประพฤติปฏิบัตินอก
 เหนือธรรมวินัยไป ข้ามเขตธรรมวินัยไปนั้นแล

ถ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมวินัย อะไรจะสวยงามยิ่งกว่าพระ อะไรจะทำความรุ่มเย็นให้
 กว่าพระไม่มีนะ พระนี้รุ่มเย็นมาก ไปที่ไหนเย็นไปหมด นี่ละที่มันทำลาย ชาวบ้านก็
 ทำลายอีกแบบหนึ่ง พระก็ทำลายอีกแบบหนึ่ง เขาก็ทำลายอีกแบบหนึ่ง เราก็กทำลายอีก
 แบบหนึ่ง แล้วหาขึ้นดีที่ไหน สารประโยชน์ก็ไม่มี มันก็เหลวไหลไปเลยใช้ไม่ได้นะ ให้
 พากันตั้งใจตั้งใจปฏิบัติ ขอบเขตของคนเราแต่ละคน ๆ มีอยู่ที่จะปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี
 ปล่อยเลยตามเลยใช้ไม่ได้นะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละนะ ไม่พูดมากแหละ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd